

Ján siedmim zborom, ktoré sú v Ázii: milosť vám a pokoj od toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde, a od siedmich duchov, ktorí sú pred jeho trónom, a od Ježiša Krista, ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a Knieža kráľov zeme. Tomu, ktorý si nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou a učinil nás kráľmi a kňazmi Bohu a svojmu Otcovi - jemu sláva a sila na veky vekov. Amen. Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí ho každé oko, aj tí, ktorí ho prebodli, a nariekať budú nad ním všetky pokolenia zeme. Áno, amen. Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, Boh, ktorý je, a ktorý bol, a ktorý príde, ten Všemohúci. Zjavenie 1: 4-8

Úvod

Kto je slávny? Nejaký spevák, hudobník, športovec, umelec, vedec? Andy Warhol, svetoznámy umelec a rodák z Medzilaboriec, ktorý žil v minulom storočí v USA, na tému slávy raz povedal: „Každý má v živote svojich 15 minút slávy“. Človek na chvíľu zažiarí ako kométa na spoločenskom nebi, zožne potlesk a o chvíľu všetci na neho zabudnú a je po jeho sláve. V celých dejinách je len jeden, ktorého sláva nikdy nezhasne, a ktorý nikdy neupadne do zabudnutia. Tým jedným jediným je Ježiš Kristus. O Jeho sláve platí, ako hovorí Ján, že trvá na veky vekov. Jeho sláva je večná. O to sa starajú i milióny a milióny ľudí v každej generácii a vo všetkých národoch sveta. Sú to ľudia, ktorí sú mu hlboko zaviazaní. Čím si však Kristus získal ich srdcia, naše srdcia? Čím je to, že Jeho sláva je večná?

Je to jednak dané Jeho osobou, tým, kto je On. A je to dané i Jeho dielom, tým, čo On vykonal. Pozrime sa teda, čo v úvodných veršoch knihy Zjavenia Ján hovorí o Kristovi.

Ján píše kresťanom v Malej Ázii a začína apoštolským pozdravom – milosť vám a pokoj. Tým im hneď pripomína, že všetko v ich živote začalo Božou milosťou. Milosť jedná s človekom presne opačne ako si zaslúži – nedáva mu, čo si zaslúži, ale dáva mu, čo si nezaslúži. Vďaka udelenej milosti tam, kde predtým vládol stav nepriateľstva medzi Bohom a človekom, zavládol pokoj a zmierenie. Prameňom všetkej milosti a pokoja je trojjediný Boh – Otec, Syn i Duch Svätý. Najviac pozornosti však Ján venuje Synovi, ktorého predstaví svojim čitateľom tromi označeniami.

1. Kristova osoba

a) Verný svedok

Prečo práve takéto označenie? Nedalo by sa o Kristovi povedať i niečo dôležitejšie, veľkolepejšie? To označenie Krista ako verného svedka, hlboko súvisí so situáciou kresťanov na konci 1. storočia. Kristus pred svojím odchodom zo zeme dal všetkým kresťanom dôležité poverenie a poslanie – budete mojimi svedkami. Ale byť svedkom Ježiša Krista – to aj niečo stojí. A keď v závere 1. storočia v Rímskej ríši začalo rozsiahle prenasledovanie kresťanov, oni zrazu stáli pred bytostne akútnou otázkou – akú cenu sme ochotní zaplatiť ako Kristovi svedkovia? Kresťanom v Smyrne (Zj 2:10) Kristus hovorí – budte verní až do smrti. To neznamená až do konca života, ale i za cenu smrti. Ale má Kristus právo také niečo žiadať od svojich nasledovníkov? Má, lebo on od nás nikdy nežiada to, čo by sám neurobil. A nikdy nás neposielal tam, kde by najprv sám nešiel. On je verný svedok, ktorý za svoje svedectvo zaplatil najvyššiu cenu – zaplatil vlastným životom. Keď ho súdila židovská rada, on vydal svedectvo o pravde, hoci mu šlo o život. Keď ho súdil Pontský Pilát, Kristus povedal: „Ja som preto prišiel na svet, aby som vydal svedectvo o pravde“ (Ján 18:37). Toto svedectvo o pravde ho stálo život. On bol svedok, ktorý sa zároveň stal i martýrom. Byť verný svedok znamená byť verný pravde. Nie svojej pravde, ale tej, ktorou je Kristus. Byť neverný svedok znamená byť neverný pravde, ktorou je Kristus. Keď budeme niekedy stáť pred otázkou – akú cenu som ochotný zaplatiť ako Kristov svedok, tak si vtedy pripomeňme, že sme volaní ísť v šľapajách toho, ktorý je verný svedok, verný i za cenu smrti. On nás predišiel aj ako svedok, aj ako martýr. On nám vyšliapal cestu a úlohou Kristových svedkov je ísť v šľapajách verného svedka, Ježiša Krista. Ale keď Kristus hovorí – buď verný i za cenu smrti – nie je smrť príliš vysoká cena za vernosť Kristovi? Na to odpovedá druhé označenie Krista ako prvorodeného z mŕtvych.

b) Prvorodený z mŕtvych

Ak prvé označenie Krista ako verného svedka, bolo veľkým povzbudením pre prenasledovaných kresťanov, ktorých úrady nútili zaprieť Krista, ešte väčším povzbudením bolo označenie prvorodený z mŕtvych pre tých, ktorým šlo skutočne o život. Prvorodený je ten, ktorý stojí prvý v rade. Prvorodený z mŕtvych stojí prvý v rade tých, ktorí vstali z mŕtvych. Naše hroby zvestujú víťazstvo smrti nad životom. Kristov hrob zvestuje víťazstvo života nad smrťou. Prvýkrát v dejinách z miesta smrti vzišiel život - večný, nezničitelný.

Kristovo vzkriesenie sa netýka len jeho, ale i nás. Lebo On je prvorodený z mŕtvych, teda prvý v rade tých, ktorí nasledujú po ňom. Ak Kristus je vo vzťahu k Otcovi jednorodený Syn, jediný Syn svojho druhu, tak vo vzťahu k nám je prvorodený Brat, prvý z nespočetného zástupu ďalších súrodencov, ktorí kráčajú v ústrety svojmu vzkrieseniu. Ak Zuzana Smatanová spieva o tom, že chce ísť tam, kde sa už nezmiera, tak kresťan má práve tam namierené – do zeme, kde sa už viac nezmiera. Aké úžasné povzbudenie pre kresťanov, ktorí stoja tvárou v tvár smrti! Kresťania môžu vedieť, že ich bolesti smrti sú vlastne pôrodné bolesti, z ktorých sa zrodí večný, nesmrteľný život.

c) Vládca kráľov zeme

Tretie označenie, ktorým Ján predstavuje Krista svojim čitateľom, je označenie Knieža = Vládca kráľov zeme.

Veľakrát stáli kresťania pred trýznivou otázkou: „Ak je Ježiš Kristus Kráľ a Pán, ako je možné, že v skutočnosti situácia v dejinách vyzerá presne naopak?“ Svet vyzerá tak mocne a cirkev vyzerá tak bezmocne, vydaná napospas moci sveta!? A predsa sú to práve dejiny cirkvi, ktoré sú dôkazom toho, že Kristus je vládca kráľov zeme. Každý pokus zničiť cirkev zlyhal, už či to bol pokus rímskych cisárov v 1. storočí, alebo sovietsky pokus v 20. storočí. Jediné vysvetlenie je, že Kristus je skutočne vládca kráľov zeme. Ten vysmievaný, potupovaný a nakoniec ukrižovaný Kráľ s trňovou korunou na hlave bol po svojom vzkriesení povýšený Otcom a bola mu daná všetka moc nad svetom. Je to moc, ktorá je skrytá očiam tohto sveta, ale zjavená očiam viery. Ale jedného dňa tento neviditeľný Vládca vystúpi zo svojej skrytosti a stane sa viditeľný všetkým ľuďom, ako o tom píše Ján v ďalších veršoch.

Trojnásobné predstavenie Krista ako trojnásobné povzbudenie kresťanov. Ale to nie je jediný dôvod, pre ktorý patrí Kristovi sláva. Ten druhý dôvod je jeho trojnásobné dielo, ktoré vykonal.

2. Čo Kristus vykonal (verše 5b-6)

a) Zamiloval si nás

Ján, ktorý v evanjeliu hovorí, že Boh miluje svet, tu hovorí, že Kristus miluje nás. To nie je všeobecná láska k celému svetu. To je špeciálna láska k svojim, k tým, ktorí sú jeho a patria jemu, k nám veriacim. Trikrát tu zaznieva – nás, nás, nás. Nás miluje, nás umyl, nás učinil. Láska má vždy právo voľby. Ján hovorí – my sme Božou, Kristovou voľbou. Prečo? Čo je na nás také mimoriadne? Práve, že nič. Boh si volí tých, ktorých by si nikto iný nevyvolil. Božia láska nie je Boží kompliment človeku. On nás nemiluje preto, že sme milovaniahodní, ale napriek tomu, že nie sme milovaniahodní. Božia láska k nám – to je zázrak. Nikdy nehľadá vysvetlenie pre tento zázrak na svojej strane, ale len na Božej strane. Sme milovaní, lebo On je milujúci. On nás miluje – to je odpoveď na najväčšiu túžbu ľudského srdca byť milovaný. My túžime po láske, hľadáme lásku a zatiaľ Láska našla nás. To je naše svedectvo – hľadal som lásku a Láska našla mňa. A táto láska bola viditeľne, historicky zjavená a manifestovaná na kríži. Preto Ján hneď prechádza od Kristovej lásky ku Kristovej obeti.

b) Umyl (vyslobodil) nás od našich hriechov svojou krvou

Keď je reč o Kristovej láske, hneď je reč i o Kristovej krvi. Čo sa stane, keď sa v dejinách zjaví Božia láska? Tečie krv, nie cudzia, ale Kristova krv, krv Božieho Syna. Božia láska je krvácajúca láska, ktorá krváca nielen obrazne, ale aj doslovne. Prečo krváca? Pre náš hriech, ktorý zlomil Bohu srdce. My sme na vine, že táto láska krváca, lebo náš hriech priviedol Krista na kríž. A tu sa dozvedáme, že krv, ktorú my máme na svedomí, ktorú máme na svojich rukách, nevolá po pomste, ale po odpustení. Že táto krv nás neodsudzuje, ale očisťuje od hriechov. Je to náš hriech, ktorý Krista priviedol na kríž. A je to Kristov kríž, ktorý nás zbavuje viny a hriechu. Lebo to najväčšie zlo, ktorého sa človek dopustil tým, že ukrižoval Krista, Boh obrátil na to najväčšie dobro pre človeka. A čo je cieľ Kristovej obete?

c) Učinil nás kráľmi a kňazmi – kráľovským kňazstvom

Zmysel Kristovej obete je v tom, aby sa z nás stali kňazi, ktorí stoja v službách Kristovho kráľovstva. Úžasná výsada! Ale čo to znamená byť kňazom v službách Božieho kráľovstva? Čo je to za kráľovstvo? Kristus povedal: „moje kráľovstvo nie je z tohto sveta“. Ono je duchovnej podstaty, nie politickej, či mocenskej. Všetci králi založili svoje kráľovstvo mocou meča, tým, že preliali cudziu krv. Kristus založil svoje kráľovstvo mocou lásky, tým, že prelial svoju krv. Kríž je Kristov kráľovský trón. Tam on založil svoje kráľovstvo, svoju vládu. Z kríža vládne nad srdcami ľudí mocou svojej lásky. Ako sa teda Kristus stal kráľom? Tak, že sa stal Kňazom. Úloha kňaza je prinášať obete. A Kristus sa na Golgote stal Kňazom i obeťou v jednej osobe, obetujúcim i obetovaným, tým, kto prináša obeť i sám je obeťou. Tak Kristus premieňa Golgotu – popravisko na svätyňu. A kríž – nástroj ľudskej zloby a popravy, premieňa na najsvätejší oltár, keď ako Kňaz prináša obeť vlastného života. Také je Kristovo kráľovstvo. Tak ako začalo, tak i ďalej pokračuje cez nás, cez všeobecné kňazstvo veriacich. Čo teda znamená stáť ako kňaz v službách Kristovho kráľovstva?

Tak ako On bol v jednej osobe Kňazom i obeťou, tak aj my máme byť kňazmi, ktorí prinášajú svoj vlastný život ako obeť Bohu. Tak ako On svojou obeťou premenil Golgotu na svätyňu, tak aj my svojou obeťou máme premieňať každodenný civilný i svetský životný priestor na svätyňu. To znamená, že môj život v manželstve i v rodine má byť bohoslužbou. Môj život v zamestnaní, v škole, v dielni, v úrade má byť bohoslužbou. Stáť ako kňaz v službách Kristovho kráľovstva znamená všetko meniť na posvätný priestor, na svätyňu, v ktorej prinášam všetko to, čo som a čo robím ako obeť Bohu, ako svoju bohoslužbu. Ak Golgotu – popravisko – mohol Kristus premeniť na svätyňu svojou obeťou, potom nieto takého miesta, pracoviska, rodiny, ktoré by sme nemohli zmeniť na bohoslužobný priestor.

Už teda rozumieme, prečo je Kristus hodný večnej slávy? Ale Ján ešte neskončil.

Doteraz sa pozeral len dozadu, na Kristovo dielo spojené s Jeho 1. príchodom. Ale teraz sa pozerá dopredu a hovorí: hľa, tento verný svedok, prvorodený z mŕtvych, Vládca kráľov zeme, ktorý si nás zamiloval a svojou krvou nás očistil a učinil kráľovským kňazstvom, prichádza. Ten, ktorý už raz prišiel, príde znova, aby opäť vstúpil na javisko ľudských dejín, už nie v slabosti ako betlehemske dieťa, ale v moci ako Pán sveta. Neviditeľný sa stane viditeľným pre všetkých bez rozdielu, lebo raz ho bude vidieť každé oko, oko priateľov i oko nepriateľov – aj tí, ktorí ho

prebodli, hovorí Ján. Prísne vzaté, bol len jeden, ktorý ho prebodol na kríži – rímsky vojak. Ale v dejinách Krista znovu a znovu prebodalí mnohí ďalší. Jedni svojou neverou, druhí svojou nenávisťou, tretí svojou nekajúcnosťou, štvrtí svojou ľahostajnosťou. Človek znovu a znovu berie do rúk kopiju, aby prebodol Krista, ktorý mu stojí v ceste. Ale jedného dňa sa stretnú – prebodnutý i prebodávajúci. Obeť i páchatel'. Jedného dňa človek bude hľadiť do očí toho, ktorému sa posmieval, ktorého odmietal, ktorého nenávidel, ktorému sa rúhal. A ten deň sa pre mnohých stane dňom plaču.

Biblia pozná dva druhy plaču, plač pokánia a plač zúfalstva. Ten, kto tu na zemi zaplakal nad sebou, nad svojou hriešnosťou a porušenosťou, ten už nebude musieť plakať plačom zúfalstva. Plač zúfalstva čaká len tých, ktorí tu odmietli zaplakať plačom pokánia. Ale sú tu aj tí, ktorí na zvesť o jeho príchode hovoria svoje áno, svoje amen, nech sa stane, nech len čím skôr príde. To sú tí, ktorí na konci knihy Zjavenia hovoria túžobne – príd', Pane Ježišu. To je hlas cirkvi, hlas Baránkovej nevesty. To je hlas všetkých tých, ktorých si On zamiloval, očistil od hriechov, a ktorých učinil kráľovským kňazstvom. Tí všetci sa už nevedia dočkať, kedy už budú môcť padnúť k nohám svojho Spasiteľa, bozkávať jeho prebodnuté ruky a vzdávať mu slávu a chválu celú večnosť. Lebo On jediný je hodný večnej slávy.

Jedna otázka na záver: Keď ho raz bude vidieť i tvoje oko, budeš plakať alebo jasať?